

Sygn. akt VIII C 2058/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : Anita Zięba

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko A. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2058/18

UZASADNIENIE

W dniu 28 grudnia 2017 powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanej A. C. powództwo o zapłatę kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.997,25 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie, od kwoty 17.002,75 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z zawartej przez pozwaną z (...) Bank S.A. (następnie (...) Bank S.A.). w dniu 28 sierpnia 2008 umowy kredytu. Z uwagi na rażące naruszenie umowy przez pozwaną w części dotyczącej warunków spłaty, pierwotny wierzyciel wypowiedział przedmiotową umowę. Na mocy umowy cesji z dnia 25 czerwca 2014 roku powód nabył wierzytelność względem pozwanego. (pозew k. 1-4)

W dniu 5 lipca 2018 roku pozwana wniosła odpowiedź na pozew, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości, nadto podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia oraz niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Słupsku. (odpowiedź na pozew k. 50-53)

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy w Słupsku stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi. (postanowienie k. 56)

W piśmie procesowym z dnia 6 sierpnia 2018 roku pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. (replika odpowiedzi na pozew k. 61-62)

Na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2019 roku nie stawiała się żadna ze stron postępowania, zawiadomienia doręczono w prawidłowy sposób. (protokół rozprawy k. 78)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 sierpnia 2008 roku pozwana A. C. (poprzednio Opar) zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A. (poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A.) umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...). Na mocy zawartej umowy bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 18.878,42 zł, który pozwana zobowiązała się spłacić do dnia 28 sierpnia 2013 roku wraz z odsetkami w miesięcznych ratach w wysokości 479,39 zł, płatnych do 28-go dnia każdego miesiąca, zgodnie z pozostałymi warunkami ściśle określonymi w umowie. (umowa k. 23-26., okoliczności bezsporne)

Do akt sprawy nie załączono umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 25 czerwca 2014 roku zawartej między (...) Bank S.A. a powodem.

W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności zadłużenie pozwanej zostało określone na łączną kwotę 32.829,92 zł. (wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności k. 20, okoliczności bezsporne)

Pozwana do dnia wyrokowania nie uregulowała wskazanego zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Podniesiony przez pozwaną zarzut okazał się w pełni skuteczny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei,

że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pożyczkodawca – pierwotny wierzyciel, takową działalność niewątpliwie prowadził.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie

ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

W przedmiotowej sprawie roszczenie stało się wymagalne w dniu 28 sierpnia 2013 roku, w którym upływał termin spłaty zaciągniętego przez pozwaną kredytu.

Z niniejszym powództwem powód wystąpił natomiast w dniu 28 grudnia 2017 roku, a zatem już po upływie trzyletniego terminu przedawnienia.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przez pozwaną. Podkreślić bowiem należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprawdzie żadnej szczególnej formy nie mniej aby uznać, że dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. Na gruncie niniejszego postępowania spełnienia powyższych warunków powód nie wykazał (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.).

Zarówno orzecznictwo Sądu Najwyższego, jak i doktryna, dopuszczają możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współżycia społecznego, pozwanego nie może bowiem obciążać zaniedbanie powoda w dochodzeniu świadczenia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziło do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Na marginesie poczynionych rozważań wskazać należy, że powód w istocie nie wykazał w sprawie swojej legitymacji czynnej. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej A. C. wynikająca z zawartej przez pozwaną z (...) Bank S.A., w dniu 28 sierpnia 2008 roku, umowy kredytu o numerze (...) w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej pierwotnie przysługującą (...) Bank S.A., nie złożył bowiem umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z pierwotnym wierzycielem. Powód załączył w poczet materiału dowodowego wyłącznie umowę sprzedaży wierzytelności zawartą w dniu 30 października 2014 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a AGIO Wierzytelności (...) z siedzibą w W., czyli nie dotyczącej rozpoznawanej sprawy. Uzasadniając żądanie pozwu strona powodowa przedstawiła jedynie wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności, w którym zadłużenie pozwanej zostało określone na łączną kwotę 32.829,92 zł. Jednakże tego rodzaju dokument nie może stanowić dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej (tak co do zasady jak i co do wysokości), w szczególności wobec stanowiska pozwanej, kwestionującej zasadność żądania powoda. Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że zbywca (pierwotny wierzyciel) i nabywca złożyli oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, wobec stanowiska strony przeciwnej, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., [IV PR 200/85](#), OSNC 1986, nr 5, poz. 84). W tożsamy sposób należy ocenić przedłożone przez powoda zawiadomienie o dokonanej cesji wierzytelności, jak i wezwanie do zapłaty, jako, że także w tym przypadku nie zostało ono poparte żadnymi dokumentami źródłowymi.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi

skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy kredytu, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmują stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyżnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo w całości.